

mitte warfi rohto ei õutud, kesati agga waesta meelt leiba wotmäst, ja anti temmale leiget jomaaega, miska suud saggedaste piddi kastma, senniks kui nähha saab, missugguseks temma haigus piddi jáma. Kui halige kaks páwa rahbul olli seisnud, siis teise páwa ðhtul tundis jo, et hääda olli lahkumas; sel õsel sai jálle täiemalt hingada, ja teisel hommikul olli pea-
vallo temmasti kaddunud, et ogga tundis endisest ihhorammust waia ollewab. Ommeti jaksas jálle taõast wiisi rattast aida, ja, et ta ei tahtnud jálle tö eest karivalussega hoiba, istus wibimatta wokki tahha. Ülletvatia panni immeks haiget jo tö fallalt leides, ja maenitses tedda, mitte enneaega peale hak-
kada, mis mitto ford ihhuse suremat hääda kätte toob. „Ei núud ennam waewa ma suurt ei tunne, kostis Liso, on agga keik fehha kui rammoto, katsun siiski wáhhá hawalt middagi tehha.“ Òó läks ka isska ennam forda sedda mõda kui jálle rammo wot-
tis, nenda et monne páwa párrast jo endist wiisi sai

tööd tehha; agga siiski sedda endist joudo ei olnud ennam temma tööl. Urvati sedda veel haigussega ühte, ja sest temma peale armo heideti; ka moõsteti sedda temmale kassuks, et ni pea kui haigust tundis lahkuvad, kohhe jálle töle olli hakanud. Ehk kül Liso ðratüddimatta tö fallal olli, olete rõmoga tööd kätte wöttis, ja sedda mõda ka isska rohkemat joudis tehha, isska se keppike jái waia, ja kattis teggia, et agga kunninga proua, ehk kes temma nimmel tö járrel kulas, ei wötta tedda laisaks paâna, sest et endist tööd ennam ei joudnud sata. Sepärast läks temma monne aia párrast ühhel ðhtul jálle rohho-
aist läbbi metsa, meelt jahhutama ja joudis pea senna kohta, kus sedda wannameest olli náinud; wa-
tis seál ümberkaude, õhkas ka wahhelt kui esimesel forralge, agga keik temma nouub ollid ilma, ei sa-
nud eddagigi nähha, ja mõttes siis issienneses: „Ol-
len wiist omma karivalusse párrast se wannamehhe arumust lahti, et mitte ennam minno liggi ei tahha